

ביתנו כל ימינו יב

ז ובית
יהיה לו מוכן במקדש והיא
הנקראת לשכת כהן גדול.
וכבודו ותפארתו שיהיה יושב
במקדש כל היום ולא יצא
אלא לביתו בלבד בלילה או שעה או שתיים
ביום. ויהיה ביתו בירושלם ואינו זו משם :

טייטל חוקים

כי אם אאע"ה הי' עושה כאשר עשה חנוך להתבודד עצמו מחברת בני אדם התעלה גם הוא להיות ממלאכי אל, ואשר לא עשה כן, הוא כי התבונן בחכמתו כי לא באלה חפץ ד' שישלים האדם את נפשו לכד, ואת אנשי דורו ישאיר אחריו תרבות אנשים חטאים ומכעיסי ה', כמקרה אשר קרה לדורו של חנוך ודור המבול, הנסיון הזה לימד אותו כי טוב לאדם למעט בהשלמת נפשו, למען רבות כבוד ה', למעט את מורדיו ולהרבות עבדיו ויודעיו, כי מה יתן ומה יוסיף האדם אם יוסיף מלאך אחד על אלפי רכבות מלאכי מעלה, הלא ה' בורא וממציא כהנה וכהנה חדשים לבקרים, ואם כה יעשו יחידי מגולה בכל דור ודור, ימצא אחד מני אלף קדש לה' ורוב העולם מקולקל...

והאוחז במדה זו מראה אהבתו אל ה' ביתר שאת וביתר עז, כי מדרך אוהב את המלך להתאמץ ולהשתדל בכל האפשר להכניס בני אדם תחת עול מלכותו, ולהרבות לו עבדים כיד המלך, ויען כי זכה אאע"ה למדה זו טרם ציוה ה' עליו, רק משכלו ומדעתו עמד בראש כל חוצות, בנה מזבחות וקרא בשם ה', העמיד תלמידים הרבה, את הנפש אשר עשה בחרן, לכן לו יאות להקרא אוהבו של המלך ית"ש, זרע אברהם אוהבי, וכגמול נפשו השיב לו ה', וחלף אהבתו אל ה' הי' אהבת ה' אליו, וזהו שהודיענו ית"ש באמרו: 'כי ידעתיו (אהבתיו) למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך ה'".

ודבר זה הוא מוסר השכל להשלם, אם אמר יאמר עבד העברי השקה נפשי בה' וחפץ אני להתקרב אליו, ואיך אעשה זאת למעט בלימודי מושכלות שלימות נפשי כדי להשלים נפש חבירי? התשובה אליו דברי חז"ל: 'הרבה למדתי מרבתי ויותר מחברי, ומתלמידי יותר מכולם' היפלא מה' דבר למלאות לך שלימות נפשך מה שהחסרת לכבוד שמו, אתה עשה את אשר צוות לעשות - ללמוד דעת את העם, וה' יעשה את שלו. עשה רצונו כרצונך, והוא יעשה רצונך כרצונו, למלאות נפשך מידיעת השלימות ויספיק לך זמן המועט להשיג השגות רבות ונשגבות עוד יותר מכדי יכולת שכלך.

(ב) עוד באתי לגלות ענין אחד בפסוק והלכת בדרכיו, שירמוז ממש על ההליכה שיהיה ברוך כבואו וברוך בצאתו, וירמוז על זה (דניס כט, ו): ברוך אתה כבואך וברוך אתה

בצאתך, וכן פסוק הסמוך לו: יתן ה' וגו' בדרך אחד תצא אליו ובשבעה דרכים תגוס. כלל הענין ירמוז, מאחר שאנחנו מחויבים להדמות אליו יתברך בכל יכולתינו במה שאפשר, אם כן מה הוא נסתר (ונעלם) (אולי ז"ל ונגלה), דהיינו נסתר מצד מהותו, (ונעלם) (ונגלה) מצד פעולותיו. כן צריך האדם להיות נסתר מצד מהותו, דהיינו מעלת ההתבודדות שיתבודד האדם ויהיה פרוש מן הכל רק יתייחד עם קונו ויהיה נסתר מכל האדם, כאשר הארכתי במעלת ההתבודדות במקומו כי רב הוא, ואז טוב לו מצד מהותו כי יהיה דבוק בקונו. ויהיה נגלה מצד הפעולות לפעול טוב באחריני, כגון לילך בין רבים ויחידים ללמדם תורה ולהוכיחם ולגמול חסד עמהם, ולעשות קידוש השם ברבים כמו שכתבתי לעיל בפרשת פנחס, וכאשר נגמר המצוה אזי ישוב להתבודדות שלו להיותו נסתר מצד מהותו.

פרק א' ג' טו

קמה. נעשה נא עליית קיר קטנה. רב ושמואל חד אמר עלי פרוצה היתה וקירוה, וח"א אכסדרא גדולה היתה וחלקוה לשנים. דרכי השלמות נחלקות לשלמות עצמו והשלמת זולתו. והנה השלם הצדיק המעולה, יש להסתפק אם הטוב לפניו שיתגבר בשלמות עצמו וממילא תמשך השלמות לזולתו ע"י יחידים הקרובים אליו ביותר, או שראוי לותר על שלמות עצמו, [ולפעול] להשלים זולתו. והנה הרוצה להתיחד ולהתבודד הרבה, הוא עולה בעלי למען לא יטרירוהו יוצאים

ובאים, בהיות הכניסה קלה ונוחה. אבל מי שרוצה ג"כ להשפיע על זולתו בהיותו קרוב להם, אף שימשך איזה מניעה בשלמות עצמו, הוא בוחר לו יותר אכסדרא גדולה, אם שיחלקוה כדי שימצא לו עכ"פ מקום לשלמות עצמו, אבל ההתערבות עמו תהי' נוחה וקלה. ובהיות הדרכתו נחוצה לרבים, דרוש ג"כ למעולה שבבתיים לכבוד הנכנסים, לחדש הדר הכבוד הראוי לאיש אלקים קדוש. מה שכ"ז לא הי' צורך, אם היתה מטרתו העיקרית שלמות עצמו, שע"ז הי' ודאי מסתפק בעליית קיר קטנה פשוטה, באין צורך למותר והידורים.

בג"כ ח"א טו

יסוד אושר חיותו הפנימית של רבינו הקדוש הית מקדשו הפנימי... על ידי עוז הפנימי... היה דבוק בדבקות אמת בחיי עולמים... וגם חלק הנגלה שבו, המון רבות של הפעולות הגדולות והכבירות, ריבי רבבות החסדים המוכים שפעל עם הכלל ועם הפרט, אלפי הדרשות והנאומים הנלהבים, וכמו כן התייצבותו לפני נגידים ושרים ונשיאותו והנהגתו לבני דורו... הכל היה נודע אך ורק מתוך מצפון קודשו, חלק הנסתר שבו...